

Атанас Далчев

Носачи на реклама

Те бродят в този град прокажен
без цел, превърнати на вещ,
и вече своя вид зловещ
самички не съзнават даже.

Със поглед тъп и образ впаднал
прекосват този свят засмян
и носят на гърба си – гладни –
меню на някой ресторан.

И как е странно под това
небе, изядено от пламък,
да виждаш (случва се това)
реклама да чете реклама.

Човечество, спри да въздишаш,
скрий лицемерните сълзи!
Човек не ни е брат, а зид,
на който се лепят афиши.

1934 г.

КРАЙ

© 1934 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12126>]